

for vietnam

*Extrahefte juni 71
pris 50 öre*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

FOLKEMORD

Folkemord – ingen tilfældighet

»USA bedriver regelrett folkemord i Vietnam...» Denne påstanden ble for noen få år siden – og blir fremdeles i enkelte kretser kategorisk avvist som ondsinnet kommunistisk propaganda. Slikt har bare til hensikt å tilsverte vår alliertes heltemodige og oppofrende innsats for den frie verden, heter det.

Men uansett hvilke drømmebilder USA-elskerne ønsker å ha av virkeligheten – drøm forblir nå alltid bare drøm. Men den harde sannhet lar seg ikke lenger skjule. Dokumentasjoner i overflod har avslørt USA's handlinger i Vietnam og det øvrige Indo-Kina. Her er begått og blir fortsatt begått krigsforbrytelser like bestialske som det nazistene gjorde. Dette lille ekstraheftet av For Vietnam tar for seg noen av forbrytelsene som er blitt begått. Mange vil kanskje kjenne igjen noen av massakrene og torturmetodene fra tidligere beskrivelser – det gjør dem ikke mindre grusomme av den grunn. Nye avsløringer ventes når »Den internasjonale kommisjon for granskning av USA's krigsforbrytelser i Indo-Kina» åpner dørene i disse dager (20.–24. juni i Oslo).

Komiteen vil ikke mangle stoff – fangers opplevelser i fengslene og konsentrasjonsleirene, beskrivelser og bevis på de mest utspekulerte torturmetoder og den systematiske ødeleggelsen av avlinger og natur ved giftspredning. Videre terrorbombing, massakrer – listen er i og for seg uendelig, og bekrefter bare det vi har visst i mange år. USA's krigsmetoder ble tidlig beskrevet av Sara Lidman – senere kom rapportene fra Russell-tribunalet, og bare titlene på alle de bøker som omhandler USA's forbrytelser i Indo-Kina og ellers i verden ville fylle dette heftet. Vi savner ikke lenger bevis for det som opprinnelig var rykter. Det nytter ikke lenger å si: »Dette visste jeg ikke». Det har til og med de krigsvennlige krefter i USA innsett, og måtte handle da verdensopinionens rop om »rettferdighet, straff de skyldige» ble for høye. Og så lot de da »rettferdigheten skje fyldest», og Calley fikk sine år. Noen pustet lettet over rettsapparatets ufravikelige manifestasjon av at rett og rettferd fremdeles blir respektert, andre gjennomskuete parodien.

De virkelig skyldige har nok en gang gått klar.

Calley gjorde hva andre hadde lært ham opp til og belønnet ham for. Han fulgte ordrene. Hans overordnede fulgte sine ordrer, og deres overordnede fulgte sine ordrer osv. ... Så straff generalene da. Ja, om ikke annet skal en av dem stilles for retten. Så har vi grepet ondet ved roten, og alle kan føle seg lettet. Hvis det ikke hadde vært for at ansvaret strekker seg videre oppover. Skal vi stille Nixon for krigsrett da? Vi kunne jo prøve, men ville neppe komme noen vei. Likevel har vi nærmet oss sakens kjerne. De øverste politiske og militære myndigheter, de som profiterer på krigen ved å lage alt fra boksåpnere til napalm og splintbomber. Storindustriens anonyme menn, de som æres av den samlede nasjon for å bidra til industriell framgang og økt nasjonalprodukt. De som skaper nye arbeidsplasser, sørger for en harmonisk samfunnsutvikling og får medaljer fordi de er velstandens hjørnesteiner.

Men dette vet vi da. Dette er en enkel forklaring som underslår mye. Javel. La oss fortsette.

Tenk nå om disse menn virkelig ser seg som samfunnets hjørnesteiner. De kan ha rett i det, men dette forhindrer ikke at de deltar i forbrytelsene mot Indo-Kinas folk. De bidrar til å opprettholde og støtte fenomenet imperialism, et system USA står som største eksponent for i dag. Så kan vi gladelig skyve ansvaret over på et system og gjøre storpolitikerne og industriens menn til uskyldige ofre for dette systemet. Vi oppløser menneskets ansvar – vi er alle håpløst underlagt systemets makt. Nei – det er her vi må si stopp. Imperialismen er et historisk produkt, satt i verk og opprettholdt av mennesker. Derfor også oppløselig av mennesker. Vi kan bekjempe imperialismen, og vår kamp er rettet mot USA-imperialistenes angrepskrig i Indo-Kina.

I dette heftet tar vi for oss visse sider ved imperialismen. Mange har gjort det før oss, og fenomenet unngår ikke analyse i knapt ett eneste For Vietnam. Det er et begrep som får konkret innhold for fler og fler og er i ferd med å innarbeides hos folk flest.

La oss vende tilbake til krigsforbrytelsene.

USAs krigsforbrytelser

Selv når en holder seg til amerikanernes egne beskjedne rapporter om bombetokter og utryddelsesmetoder, blir en slått i undring over at det i det hele tatt finnes liv tilbake i Vietnam. Aldri før i historien har en nasjon vært utsatt for et liknende systematisk utryddelsesforsøk der en teknisk overlegen gigantomakt setter alt inn på å utslutte alt liv. Ingen juridisk term er dekkende for den forbrytelse imperialistene gjør seg skyldig i. Ifølge senator Gaylord Nelson har USA sluppet 5 172 000 tonn bomber fra 1965 til september 1970, og brukt mer enn 5 000 000 tonn ammunisjon i Sør-Vietnam, det vil si ett tonn bomber for hver femte innbygger.

De sivile tap overstiger nå 2 000 000 mennesker – de fleste eldre, kvinner og barn, og hadde det ikke vært for effektive sikkerhetstiltak, ville tallet vært mangedobbelt. »Vi retter våre angrep mot militære mål», het det fra offisielt amerikansk hold. Hvis sivile ble drept, skyldtes det beklagelige uhell. Noen tvilte på dette, og fikk mistanken bekreftet: bombingene har først og fremst til hensikt å ødelegge sivilbefolkningens moral ved hjelp av konsentrerte flyangrep, heter det i en rapport til Russell-tribunalet. Ingen er i dag lenger i tvil om at krigen hele tiden har vært rettet mot sivilpersoner. Landsbyer er utryddet, bombet fra luften eller utslettet ved granatangrep, innbyggerne skutt ned for fote, hus og avlinger brent – hvis noe brennbart har vært tilbake. En regner med at over tretti massakrer på linje med den i Son My er utført.

BOMBEMETODER

Særlig to hendelser betydde intensivering av

Vår artikkel viser at disse ikke er tilfældigheter. De er snarere nødvendige følger av imperialismen som system: Aspekter ved den, og ikke beklagelige glipp i en ellers så »renhåret og rettfærdig krig». Imperialismens voldskarakter kommer i dag særlig til uttrykk i Indo-Kina. Her er imperialismens sanne vesen mest blottstilt og er derfor også mest sårbar. Med andre ord kan den her best bekjempes, og den kampen kan vi her hjemme bidra til. Hvilke former vi best kan velge, handler dette heftets tredje artikkel om.

krigen mot sivilbefolkningen: den utvidede bruk av B-52-bombefly, og napalm- og splintbombene. B-52 opererer i 9000 meters høyde og frakter med seg 108 tonn bomber jevnt fordelt på 225 og 340 kilo. Disse etterlater seg kratere på 4,6 og 7 meter. Bare i de ni første månedene i 1968 ble det laget 2 millioner nye slike kratere i Sør-Vietnam. Normal vegetasjon er umulig i disse områdene på mange år.

SPLINTBOMBEN

Splintbomben er noe av det kløktigste amerikanske vitenskapsmenn har funnet på. Rimelige i framstilling, effektive i bruk. En type fraktes i store beholdere med 3–4000 bomber. Hver bombe inneholder det høyeksplosive stoffet

cyclotol og dessuten rundt 300 stålsplinter. Slippes bomben fra 8–900 meters høyde, dekket et område på 1000X250 meter. Småbombene eksploderer og sprer splintene så tett at intet ubeskyttet menneske i dette området overlever. Vietnamesernes halmtak og landsbyhytter gir overhodet ingen beskyttelse.

NAPALM

Napalmbomben er en brannbombe. Den inneholder en bensingele som brenner eksplosjonsartet og kan ikke slukkes med vann. Billig og dødbringende, garanterer produsentene i Redwood City, en by i sunne og naturskjønne omgivelser ved San Fransisco-bukten. Rapportene fra Vietnam forteller oftest om forkullede rester som en gang var mennesker. Er en heldig, brenner en opp bare til underhuden eller til beinet. Men bomben kunne forbedres, lovte vitenskapsmennene. Løftet holdt de: napalmen i den forbedrede utgaven festet seg bedre til huden, prøvde en å gni den vekk, spredte den seg bare mer. Et fint framsteg i forsvaret av den frie, demokratiske verden. I 1967 ble den forsvart med 50 millioner liter napalm *hver måned*. I 1961–67 ble mer enn 1000 landsbyer i Sør-Vietnam napalmbombet.

KJEMISK KRIGFØRING

Bruken av kjemiske stoffer i »avløvningsaksjonene» økte sterkt i 1962 – så sterkt at den fullstendig overgikk USA's produksjonskapasi-

tet. Ved Paris-forhandlingene ble det opplyst at i alt 1,3 millioner hektar ris- og dyrkbar mark ble forgiftet i løpet av Nixons to første år som president. 470 000 personer ble forgiftet som følge av dette – 1000 av dem med døden til følge. Lettere tilfeller medfører blødninger, blindhet, abort og barnemisfostre, for å nevne noe. For å greie dette programmet økonomisk, økte Nixon bevilgningene til kjemiske midler fra 12,5 mill. dollar til nesten 100 millioner, i takt med industrien som øynet store inntektsmuligheter og satset på produksjonsøkning. I tidsrommet 1965 til august 1970 ble det forbrukt 53 100 tonn – det vil si 2,5 kg pr. sørvietnameser.

I tillegg til de menneskelige lidelser dette medfører, nedbrytes de økologiske betingelser for vegetasjon. Skadene på mangroveskogen vil strekke seg tyve år framover.

TORTUR

Tørre tall forteller så lite om de lidelser enkeltmennesket må gjennomgå. 50 000 mennesker sitter arrestert, påstår amerikanerne. Dette tallet er høyst ufullstendig da det bare regner med de som er dømt. Hundretusener sitter imidlertid uten å vite hvorfor – uten lov og dom. Tigerburene, beskrivelsene fra fangeøya Con Son, vakte oppsikt i sin tid. Senere har det vist seg å være gjengs standard i de utall av fengsler juntaen i sør holder i gang med amerikanske dollars. Ingen metode synes for

Amerikanske fly sprer gift over landområder i Vietnam

Et grusomt »propagandabilde» - javel, men napalmbombenes ofre hører like fullt med til den vietnamesiske hverdag

grusom i tortureringen av fanger og sivile tilfeldig tilfangetatte. Boka »Ikke bare Song My» gir mange eksempler: strøm fra felttelefon er en yndet metode. Bambusskudd er harde og skarpe – de kan stikkes gjennom kvinners bryster eller bankes inn i ørene til trommehinnene sprekker. I ett tilfelle ble en kvinne hengt opp i et tre med stålkroker gjennom hælene og med skrevende ben. En bambusstokk tykk som en arm ble kjørt ned i skjeden hennes. Først etter tre dager døde hun. Ellers kan signalpistol brukes til tortur – men bare en gang på hvert offer: fyres den av i skjeden, sprenges hele legemet i stykker innenfra.

La dette være noen eksempler på amerikanernes og Saigon-troppenes gjerninger. De vanligste metoder er å trekke ut negler på folk, skjære av fingrene eller massevoldtekt av kvinner.

MER TILBAKE

I dette lille heftet når vi ikke over mer enn disse få eksemplene. Vi burde ha kommet nærmere inn på enkelte massakrer, beskrevet fengslene i Sør-Vietnam og tatt for oss Nixons passiviseringsprogram der folk stues sammen i »strategiske landsbyer» – regelrette konsentrasjonsleire i god gammel stil. I stedet anbefaler vi For Vietnam som i en rekke numre har tatt opp disse emner (Nr. 3/1970, 1/1970, 3/1968, 2/1970 og 1/1971).

Materiale til ytterligere belysning av amerikanernes krigsforbrytelser: Mark Lane: Ikke bare Song My (Gyldendal 1970), Hugh R. Manes: Folkemord (Pax 1967), William Wilson: LBJ-brigaden (Pax 1967), John Takman: Napalm (Elan 1967), Gerhard Grümmer: Her-

bicides in Vietnam (fåes på Solkom), The american Crime of Genocide (fåes på Solkom), The US Aggression in Vietnam (DDR 1969), In the Name of America (USA 1968) og Hva er USA-imperialismen? (Gyldendal 1970).

Landsbyer brennes - folk slipper billig om de drives bort som på bildet over

Folkemord og imperialisme

Det har i de siste årene vært arrangert en rekke tribunaler som har hatt til oppgave å legge fram fakta om USA's folkemord i Indo-Kina. Dette er også hovedoppgaven til tribunalene som arrangeres i Oslo. I flere år har det vært allment anerkjent at USA's militærmakt har påført et lite folk som kjemper for fred og frihet lidelser som savner sidestykke tidligere i historien om grusomme kriger.

For å kunne bekjempe disse overgrepene fra verdens ledende militærmakt, har det vært grunnleggende nødvendig å analysere hva bakgrunnen for USA's krigføring er, hvem som har interesse av krigen, og hvilke metoder som blir brukt fra denne fiendens side.

Dette har vært en av ledetrådene i det vietnamesiske folkets kamp – det må også være vår metode i solidaritetsarbeidet og kampen mot den felles fiende.

Stadig fler innser at krigen i Indo-Kina har nødvendig sammenheng med det økonomiske system i USA, og at det ikke er nok å søke årsaken i tilfeldigheter som dårlige presidenter o. l.

Til denne krigen går det med enorme ressurser – også av menneskemateriell. Dette skjer til tross for at store deler av det amerikanske folket lider nød. Fabrikkarbeidernes reallønn har sunket. Det har kommet økte skatter og sosiale goder er skåret ned. Dette har regjeringen gjort for å kunne dekke utgiftene til krigen. Vietnamkrigen har skapt store motsetninger mellom monopolgrupper. Mens krigsindustrien hover inn store profitter har vanlig industri direkte produksjonsnedgang.

Dette er første gang i USA's historie at det inntreffer økonomisk tilbakegang under en pågående krig. Det amerikanske folket har reist seg til kamp mot monopolene med en kraft som vi ikke har sett siden 30-åra. Dette er bakgrunnen for at vi lett kan se at både de indokinesiske folkene og det amerikanske folket har felles interesse av å bringe USA-imperialistenes krig til opphør.

Siden krigen fortsetter, må det være noen som tjener på den. Flere amerikanske presidenter har forklart engasjementet i Vietnam ut fra de enorme naturressursene som finnes der. For

tida driver ti amerikanske oljegiganter undersøkelse langs kysten av den indokinesiske halvøya. Ekspertene uttaler at USA's egne oljefelter blir å regne som et frimerke på en elefantrygg sammenliknet med områdene langs kysten av Sørøst-Asia. Saigon-juntaens Thieu inngikk en hemmelig avtale med USA som gir USA-monopolene ubegrenset rettigheter til avgiftsfri boring og utførsel.

AMERIKANSK MONOPOLKAPITAL

Et typisk trekk ved det økonomiske systemet i USA er at et fåtall monopolgrupper dominerer næringslivet. Denne utviklingen startet under de økonomiske krisene fra 1873 og har fortsatt med uforminsket styrke. Økonomen Mandel har påvist at det i 1952 var 7 hovedgrupper, mer eller mindre sammenbundet som dominerte USA's næringer. Monopolkapitalistene støtter økonomisk og på annen måte politikere som fører en politikk i samsvar med storkonsernernes interesser.

En rekke voldsaksjoner som hadde til hensikt å støtte opp om amerikansk monopolkapital i utlandet vil være kjent for de fleste. I 1954 støttet CIA opp om høyrekuppet i Guatemala for at ikke United Fruits plantasjer skulle bli nasjonalisert. I 1965 inntraff fullt opprør i Den dominikanske republikk for å fjerne det despotiske styret som var der og få gjeninnsett den lovlig valgte president Juan Bosch. USA sendte øyeblikkelig 20 000 soldater til landet – det var nødvendig å sikre en for USA-imperialistene gunstig sukkeravtale. Dessuten kjenner vi støtten til junta-kuppet i Hellas 21. april 1967. USA støtter opp om en rekke despotiske stater på ulike vis – Filippinene, Haiti, Portugal, Argentina, Sør-Korea, Indonesia, Spania og flere.

VET DU AT

sykehusene i det frie Vietnam måtte slutte å markere seg med Røde Kors-merket? De ble da lettere bombet.

INTERNASJONALE STORSELSKAPER

Mellom 1950 og 1960 steg USA's direkte investeringer i utlandet fra 12 til 44 milliarder dollar. I dag har de forlenget passert 50. Tar en med alle midlene USA kontrollerer regner en med minst 100 milliarder dollar. Til grunn for den enorme økningen finner vi ekspansjonen i de internasjonale storselskaper (ifølge Sean Gervasi). Esso har 200 datterselskaper utenfor USA (noen har med en viss rett foreslått at Esso burde få plass i FN).

Vi ser altså at gjennom ulike metoder klarer USA-imperialismen å utbytte det arbeidende folket i land verden over. Den samme tendens gjør seg gjeldende i Norge. Etter siste verdenskrig ga f. eks. USA's myndigheter lån (Marshall-hjelp) til Årdal og Sunndal Verk (ÅSV) på visse betingelser, som bl. a. gjaldt langsiktige hytte-avtaler med det kanadisk-amerikanske selskapet Alcan. Denne hjelpen førte til at Alcan i 1967 overtok halvparten av aksjene og med dette fikk ÅSV under sin kontroll. Dette monopolselskapet utbytter norsk natur, og får subsidiert kraft. De utfører råaluminium og foredler den i utlandet. Det eneste vi får igjen er noen arbeidsplasser. Noe som ikke står i forhold til verdiene som skapes.

BAKGRUNN FOR EKSPANSJON OG KRIG

Det finnes noen få hovedpunkter som gir den

viktigste forklaringen på det vi kaller imperialismen.

1. *Nye markeder.* Ettersom monopolkapitalistene forsøker å tjene så mye som mulig, betaler de naturligvis så lite som mulig i lønn til arbeiderne. Men jo mindre penger arbeiderne får i lønn, desto mindre penger får de til å kjøpe monopolselskapenes varer for. Monopolene tvinges til å selge varene sine i utlandet for i det hele tatt å få solgt hele sin produksjon. Greier de ikke å skaffe disse nye markeder for varene sine får vi såkalte overproduksjonskriser. Kriser i 30-åra er et eksempel på en slik overproduksjonskrise, hvor monopolene hadde kjempe-messige lagre, samtidig som folk ikke hadde råd til å kjøpe varene fordi de ikke hadde penger.

2. *Kapitaleksport.* De store amerikanske monopolforetak tjener enormt med penger. Men de har ingen nytte av penger som bare ligger i deres pengehvelv. Da er det mye bedre å investere dem så fort som mulig. Siden det amerikanske marked stort sett er mettet, tvinges monopolkapitalistene til å investere i utlandet, og da særlig i de undertrykte stater hvor lønningene er små, og regjeringene ofte helt fascistiske. Slike regjeringer kan jo garantere at de vil slå brutalt ned alle forsøk fra arbeidernes side på å få hevet sine luse lønninger.

3. *Råstoffer.* De amerikanske kapitalistene er nødt til å skaffe seg billige råstoffer for at de skal fortsette å sope inn fortjeneste. Metall-industrien trenger mineraler, gummi-industrien

Amerikanske arbeideres reallønn har sunket - mange må gripe til streik

Protestene mot USA-imperialismen besvares med vold

trenger gummi osv. I USA er det ikke lenger nok av slike råstoffer. Snart mangler USA en femtedel av de råvarene de trenger. Dette er en voldsom mangel. Når det ikke lenger er nok råstoffer i USA, må monopolkapitalistene skaffe seg dem i andre land. Og som Vietnam-krigen viser, de skyr ingen midler.

Dette er de 3 viktigste årsaker til USA's krigerske utenrikspolitikk. Men også et 4. punkt er viktig:

4. *Monopolenes kappestrid.* Selv om monopolene danner en felles monopolistisk blokk overfor verdens folk er det også klare motsetningsforhold mellom dem. Monopolene kjemper seg imellom for å overleve, for ikke å komme i bakleksa når det gjelder å skaffe seg nytt produksjonsutstyr, nye patenter, nytt tilsig av råstoffer osv. Denne innbyrdes kampen er det verdens folk som får unngjelde for gjennom stadig mer brutal og bestialsk undertrykkelse.

Dette kaller vi imperialismen. USA er i dag verdens fremste imperialistmakt – en mektig trusel mot verdens folk. Der hvor motstanden mot den har nådd lengst er i Vietnam og Indo-Kina. Etter de siste hendingene med den mislykkede Laos-invasjonen, er USA-imperialismen drevet på defensiven i Indo-Kina. Det amerikanske folket har vist en massiv motstand mot krigen.

HVORFOR SEIRER FOLKENE I INDO-KINA?

Kambodsja-invasjonen i mars 1970 sveiset de tre folkene sammen til koordinert innsats i kampen mot den felles fiende – USA-imperialismen. Siden 1960 har den Nasjonale frigjøringsfronten i Vietnam (FNL) ledet kampen. Den er en enhetsfront som rommer nesten alle lag av befolkningen. Framgangen førte til at de i 1969 kunne danne Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringen. De har frigjort store deler av landet der de bygger opp et nytt styre og setter i gang produksjon. Her utvikler de helsestell og skoler. Det er dette som utgjør selve nerven i motstanden.

USA-imperialismens kriger og undertrykkespolitikk overfor verdens folk er dømt til å mislykkes. Folk i alle land tar eksempel fra den vellykkede kampen Indo-Kinas folk fører, de utvikler kampen i sitt eget land samtidig som støtten til kampen i Vietnam er av avgjørende betydning – her står USA-imperialismen svakest og er lettest å ramme.

**VET DU AT
USA bruker 30 000 millioner dollar
i året til Vietnamkrigen?**

Vietnamopinionens 9 krav

USA er ansvarlig for mord og massakrer – for et folkemord. Og folkemordet er et ledd i et skittent økonomisk spill. Dette er dokumentasjoner som forskrekker, men det nytter ikke å riste forskrekket på hodet eller sitte med hendene i fanget og gjenta det for seg selv. Vi må bruke det vi vet, rapporter og granskningsresultater på en slik måte at det blir en støtte til folkene i Indo-Kina og deres kamp mot USA-imperialismen. Det som kreves er politisk handling. På forskjellige måter støtter folk rundt om i verden opp om de indokinesiske folkenes kamp. I Sverige har de svenske FNL-gruppene samlet inn over 4 millioner svenske kroner som uavkortet går til FNL og PRR. I Frankrike har folket meget effektivt hindret fascistfilmen »Green Berets» i å bli vist. I USA ble det i vår arrangert massedemonstrasjoner hvor flere millioner protesterte mot krigføringen i Vietnam. Her i Norge har organisert Vietnam-arbeid vært drevet siden 1965. Da ble Solidaritetskomiteen for Vietnam (Solkom) dannet. I begynnelsen ble arbeidet nærmest drevet som en ren anti-krigs-kampanje. Målet var fred for enhver pris uten å skille mellom angriper og den angrepne.

Siden den gang har Solkom gjennomgått en rivende politisk utvikling. I dag står komiteen på et klart anti-imperialistisk grunnlag og støtter Vietnams folk på dets egne vilkår.

Hvordan kan vi i Norge i dag best konkretisere en politikk slik at den blir en virkelig støtte i den kampen folkene i Indo-Kina fører? I april lanserte Solkom Vietnamopinionens 8 krav til den norske regjeringen. Det var 8 krav som ga solidaritetsarbeidet et mer konkret innhold og som ga enda flere muligheten til å delta i arbeidet.

På møter hvor 8-punktsforslaget er blitt diskutert er det blitt gitt uttrykk for begeistring og sterkt betonet at dette er et riktig skritt på veien og en viktig hjelp til folkene i Indo-Kina. På et slikt møte ble det vedtatt å arbeide videre med å utvikle de 8 punktene. En redaksjonskomite bestående av representanter fra Oslo Unge Venstre, Sosialistisk Folkeparti og Solkom kom fram til et revidert og noe utvidet utkast. Vi gjengir her utkastet sammen med den innledende begrunnelsen.

NI KRAV FRA VIETNAMOPINIONEN

Den siste tidas utvikling av krigen i Indo-Kina står i skarp kontrast til de løfter om fred og nedtrapping Nixon kom med før siste presidentvalg i USA og som han stadig gjentar. Under president Nixon har USA gått inn i Kambodsja, gjenopptatt bombeangrepene mot Nord-Vietnam, og aktivt støttet Saigon-juntaens invasjon i Laos. Som en følge av dette har det militære og politiske fellesskapet mellom folkene i Nord- og Sør-Vietnam, Laos og Kambodsja blitt styrket og utbygd. Nixons politikk er »vietnamisering», som betyr økte leiehærer som svar på den amerikanske troppereduksjon, intensivert bombing, bruk av kjemiske ødelegelsesmidler og tvangskonsentrasjon av befolkningen. I denne politikken støtter han seg til det korrupte diktatur-regimet i Saigon. Men denne politikken møter økt motstand. Ikke bare i Indo-Kina, men også i resten av verden og USA selv, hvor det er folket som må betale for imperialistenes krig gjennom økte leveomkostninger og ved å miste sine sønner. Krigen er ikke noe feilgrep, men en følge av at amerikanske næringslivsinteresser i forening med USA's politiske og militære elite ønsker å opprettholde og styrke sin kontroll over områdene. Det er de store monopolselskapene og Pentagons/Washingtons krig, ikke det amerikanske folket.

Utviklingen i krigen har overbevist fler og fler om at folkene i Indo-Kina fører en rettfærdig kamp som krever vår solidariske støtte. Derfor må vi sammen med folk over hele verden reise kravet »USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig ut uten vilkår!» Bare en fullstendig amerikansk tilbaketrekking kan løse de indokinesiske folks problemer og forhindre ytterligere lidelser.

Brattelli-regjeringens løfte om å anerkjenne DRV er et tegn på at kreftene som støtter USA-imperialismens krig blir stadig mer isolerte og markerer en endring i norsk offisiell politikk.

Vi hilser regjeringens løfte om anerkjennelse med glede, og ser det som en klar politisk handling som forplikter regjeringen til en videre handlingsrettet konsekvent solidaritetspolitikk. Vi vil stille opp følgende 9 krav til en slik politikk:

Regjeringen må

1. Anerkjenn Den Demokratiske Republik Vietnam (DRV) nå!

2. Klart fordomme og ta avstand fra USA-imperialistenes angrepskrig i Indo-Kina.

3. Stotte Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR)s 8-punkts forslag for fred. Kreve at USA går med på å sette en endelig tidsplan for fullstendig og betingelsesløs tilbaketrekking av USA-tropper og USA-allierte tropper i samsvar med PRR's forslag.

4. Ikke tillate at norske interessegrupper bistår og profiterer på den amerikanske krigføringen i Indo-Kina, f. eks. i form av transport av krigsmateriell og

annet gods som er nødvendig for krigføringen.

5. Stanse all økonomisk og teknisk bistand til Ky/Thieu-regimet i Sør-Vietnam. Slik bistand ytes i dag gjennom den asiatiske utviklingsbanken og enkelte FN-organisasjoner og går bl. a. til Saigon-juntaens pasifiseringsprogram.

6. Snarest bryte alle forbindelser med Saigon-regimet.

7. Snarest gå til folkerettslig anerkjennelse av PRR og søke opprettet diplomatiske forbindelser.

8. Umiddelbart ta skritt for å yte økonomisk og teknisk bistand til DRV og PRR, uten betingelser og i samsvar med PRR's og DRV's ønsker. Slike hjelpetiltak må ikke utsettes til krigen er slutt.

9. Innvilge Vietnamkrigsnektene politisk asyl i Norge.

Demonstranter i Oslo krever anerkjennelse av PRR

Her følger en kort kommentar til de 9 kravene. Det blir ikke plass til noen virkelig utdyping. Men det arbeides med et spesialnummer av For Vietnam som skal ta for seg og oppsummere alt tilgjengelig bakgrunnstoff omkring de 9 kravene. Spesialnummeret blir for met som et studieopplegg og kan benyttes til enkeltstudier eller gruppestudier. Det er beregnet ferdig i slutten av august. Bli abonnent, så får du bladet tilsendt når det kommer.

Hvorfor skal vi anerkjenne Nord-Vietnam? Da AP i sin tiltredelseserklæring tidlig i vår ga uttrykk for at de ville gå til et slikt skritt, sa G. Hansen, parlamentarisk leder i AP: «Jeg er klar over at det i denne anerkjennelsen selvsagt også ligger en politisk vurdering som jeg tror storparten av det norske folket er enig i – nemlig at det vietnamesiske folkets kamp er en kamp for nasjonal og sosial frigjøring, og denne kamp føler vi solidaritet med». Vi deler G. Hansens oppfatning, men vi kan ikke se noen grunn til å vente med en slik anerkjennelse.

Norge må klart ta avstand fra USA-imperialismens angrepskrig. Og nå er en ypperlig mulighet til å gjøre det. Hør bare hva nåværende samferdselsminister R. Steen sa etter invasjonen i Laos tidligere i år (Arbeiderbladet, 19/2): «AP's standpunkt har lenge vært klart. Nå må den norske regjeringa i utvetydige vendinger overfor regjeringa i USA distansere seg fra den stadige opptrappinga av krigshandlingene». Hvor lenge må vi vente på de utvetydige vendingene?

PRR's fredsforslag i 8 punkter ble lagt fram ved forhandlingene i Paris den 17. september 1970.

PRR stiller bl. a. to viktige vilkår for fred – at USA trekker ut alle sine tropper innen en bestemt dato, og at det dannes en koalisjonsregjering uten deltagelse av USA's håndgangne menn, Thieu, Ky, Khiem. (For Vietnam 4/70 har et større utdrag av punktene).

– o –

Er det slik at f. eks. norske redere seiler krigsmateriell for amerikanerne? Eller at norske fabrikker produserer materiell som benyttes i den amerikanske krigføringen? Vi husker et tilfelle for noen år siden med Raufoss Ammunisjonsfabrikker i hovedrollen. Den gang gjaldt det en viktig del i en amerikansk rakett. Hvordan er det i dag?

Noe vi vet er at SAS har sine svin på skogen. Et thailandsk flyselskap som SAS eier 30 % av gjør store penger på å frakte amerikanske soldater. Kjenner leserne til eksempler på slik krigsprofittørvirksomhet? Skriv til oss.

Saigon-juntaen er et bønn råttent regime. Et regime som ikke representerer annet enn en

håndfull betalte leiesvenner for USA-imperialismens krigsmaskin. Juntaen opptrer som USA-imperialismens fremste aggresjonsredskap på den indokinesiske slagmarka, og undertrykker store deler av det sørvietnamesiske folket. Juntaens beryktede fengsler og fangeleire er eksempler på dette. Norge har diplomatiske forbindelser med Saigon-juntaen gjennom dennes ambassade i Bonn. I tillegg har de en konsul her i Norge, for øvrig den daglige leder ved juntaens «opplysningskontor» i Oslo.

– o –

Den beste måten vi kan vise vår solidaritet med folket i Sør-Vietnam på er å anerkjenne deres symbol på kampen for nasjonal og sosial frigjøring, deres regjering PRR. Men verken DRV eller PRR kan leve av anerkjennelser alene etter å ha vært under USA-imperialismens jernhæl så lenge. De trenger sårt til midler til å gjenoppbygge sitt land. Og vi må ikke vente til USA har trukket seg helt ut med hjelpen. Hjelp må sendes nå.

Vi mener det er riktig av den norske regjeringen å innvilge amerikanske desertører asyl. Dette er mulig til tross for vårt medlemskap i NATO. Desertørene er politiske flyktninger som har flyktet fra en hær eller et system for på den måten, å gi uttrykk for sin avsky og protest mot de handlinger som begås. I dette tilfelle flykter de fra USA-imperialismen og dens angrepskrig i Indo-Kina. Vi mener det er riktig også på denne måten å arbeide mot Nixons krigspolitik.

HVA KAN DU GJØRE?

Du kan ta del i solidaritetsarbeidet ved å

- o gå med i FNL-gruppa på hjemstedet ditt. Eller hvis det ikke finnes noen slik, ta kontakt med Solkom for å bedre på det.
- o Gi penger til Frigjøringsfondet som går betingelsesløst til FNL og PRR (send pengene til postgiro 20 50 32).
- o Legg fram 9-punktskravet i din organisasjon, klubb, fagforening, gymnassamfunn, interessegruppe eller annet. Få kravene vedtatt og send brev til regjeringen og Solkom om det.
- o Slutt opp om FNL-gruppenes arrangementer rundt om i Norge.
- o Kjøp og les For Vietnam. Bli abonnent (se siste side).

for vietnam

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen.

Redaksjonens adresse: For Vietnam, Boks
558 Sentrum, Oslo 1.

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,—, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Trykt hos Front-trykk, Oslo 1971